

AKO BY SI SA PREDSTAVILA AKO HEREČKA?

Herectvo som študovala najprv na Konzervatóriu Jozefa Adamoviča a neskôr som v štúdiu pokračovala na Akadémii umení, kde som vyštudovala činoherné herectvo. Ešte počas posledného ročníka VŠ moje kroky viedli do Bábkového divadla Košice, kde som si chcela skúsiť aj inú formu divadla, a tak sa naše divadlo stalo mojím druhým domovom.

Už od detstva som vedela, že sa chcem venovať herectvu. A tak som sa stala herečkou a bábkoherečkou. A samozrejme, rada tancujem, spievam, čítam a rozprávam, rada sa nad všetkým možným zamýšľam, hĺbkovo analyzujem správanie ľudí, ich konanie, psychologické pohnútky a motívy, príčiny a dôsledky správania ľudí, preto ma baví všetko, čo s tým súvisí, a toto všetko môžem uplatniť na doskách, čo znamenajú svet. No a v bábkovom divadle sa ocitám vo svete rozprávok, kde ožívujem predmety a zvieratká rozprávajú, takže neviem, čo viac si ešte môžem priať.

AKÁ ROLA ALEBO PREDSTAVENIE ŤA NAJVIAC FORMOVALO?

Každé predstavenie a tiež samotný proces, ako predstavenie vzniká, ma formovali a formujú. Každý proces vzniku predstavenia znamená pre herca obdobie hľadania, výskumu, objavovania, učenia sa, rozvíjania sa a premiérou to nekončí, rozvoj a zrenie pokračujú. Ak by som si mala vybrať jedno predstavenie, bolo by to asi nemožné. Ale zopár pre mňa takých v niečom zásadnejších môžem spomenúť. Z bábkových predstavení to sú Čert a Kača, Chaplin a Pinokio. Z predstavení pre dospelých, ktoré hrávame v našom Joriku, mi je srdcu blízke predstavenie Platonov a nedávno premiérovaná inscenácia The Factory. Každé jedno predstavenie ma formovalo a formuje inak, či už je to spôsob prístupu k bábke a práca s ňou, s textom a témou, vtipom, alebo práca s daným režisérom a podobne.

NA ČO SI POČAS SVOJEJ DOTERAJŠEJ HERECKEJ DRÁHY NAJVIAC HRDÁ?

Je mi ctou byť herečkou a som hrdá na to, že sa môžem svojmu milovanému remeslu venovať na profesionálnej úrovni a neustále sa v ňom rozvíjať – či už na doskách môjho domovského divadla, pri mikrofóne rádia, kde sa prihováram deťom a ich rodičom, alebo prostredníctvom

svojho hlasu v dabingu a rozhlase. Je mi cťou, že môžem svojim umením rozdúchať emócie diváka – dotknúť sa jeho duše, prinútiť ho zamyslieť sa, rozosmiať ho či zlepšiť mu náladu. Teší ma, keď môžem prostredníctvom toho, čomu sa venujem, priniesť aspoň kúsok krásy a umenia do každodennosti. Verím, že každé predstavenie môže priniesť trochu krásy, svetla, lásky, rozumu a umenia tam, kde ho práve treba. Byť herečkou považujem za moje životné poslanie a na to som hrdá. Som hrdá na všetky momenty, keď som na javisku cítila, že dýcham spolu s publikom. Na to, že sa dokážem dotknúť ľudí niečím, čo sa nedá pomenovať – len precítiť. Som hrdá na odvahu byť zraniteľná, na každé ticho medzi slovami, na každý pohľad, ktorý niečo povedal bez textu. Herectvo ma učí byť pravdivá – a na túto cestu som hrdá najviac.

ČO ŤA NA HERECTVE NAJVIAC BAVÍ ALEBO NAPÍŇA?

Herectvo ponúka jedinečnú možnosť vžiť sa do úplne iných osudov, charakterov, svetov. Baví ma objavovať, ako rozmýšľa niekto iný, čo cíti, čo ho bolí, čo ho teší, a pritom všetkom spoznávať aj samu seba. Na herectve sa mi páči a zaujíma ma premena, možnosť skúsiť si byť na chvíľu niekým iným. Baví ma sa na javisku nachádzať v situáciách, v ktorých som reálne v živote nebola, pracovať s emóciami, emócie skúmať a premieňať ich na niečo, čo potom cíti aj divák. Páči sa mi a fascinuje ma, že na javisku sa viem ocitnúť v úplne inej realite, v inom svete a nakrátko v ňom spolu s publikom pobudnúť. Zaujíma ma pracovať s psychologickou stránkou povahy postáv a ich správania a taktiež cítim, že divadlo dokáže byť terapeutické nielen pre publikum, ale aj pre mňa ako herečku. Naplňa ma, že môžem byť súčasťou príbehov, ktoré rozosmejú, dojmú alebo vyvolajú otázky. Na bábkovom herectve ma baví hľadať a vnášať bábkam nielen pohyb a charakter, ale aj dušu. Teší a naplňa ma, že môžem mojím umením zanechať nejaký dotyk, odtlačok...

NA KTORÚ ROLU ALEBO INSCENÁCIU NAJRADŠEJ SPOMÍNAŠ - A PREČO?

Ak by som mala vybrať naozaj len jednu, vybrala by som inscenáciu Čert a Kača. Pretože som v nej našla veľa slobody, seba tak trochu v Kačinom temperamente a tie predstavenia, každé jedno, boli bláznivou zábavnou jazdou pre mňa, môjho hereckého kolegu, a cítila som, že aj pre divákov. A často sa nám na javisku prihodila nejaká bláznivá „udalosť“, z ktorej

sme „korčuľovali von“, a to ma bavilo, pretože to bolo zábavné, veľmi zábavné.

Ak by som mohla pridať ešte nejaké predstavenia, boli by to Rómeo a Júlia a Platonov, ktoré sme hrávali na našej scéne Jorik. Veľmi rada spomínam na skúškové obdobie oboch inscenácií, pretože boli pre mňa obohacujúce a nevšedné, a mnoho ma pre moju ďalšiu prax naučili a tešila som sa v oboch prípadoch z kolektívu vôkol mňa. V Rómeovi a Júlii účinkoval takmer celý herecký súbor nášho divadla plus hostia, a tak malo toto obdobie pre mňa veľké čaro.

ČO SI MYSLÍŠ, ŽE DIVADLO DOKÁŽE POVEDAŤ L'UĎOM DNES?

Divadlo je nielen miestom, kde si divák oddýchne, zasmieje sa na dobrej komédii alebo sa dojme na romantickom príbehu. Divadlo nám dokáže klásť otázky, poukazovať na problémy, istým spôsobom nás privádza k tomu, aby sme sa zamysleli, hľadali odpovede a tie správnejšie riešenia, dokáže kultivovať ducha a osobnosť človeka. Divadlo je miestom, ktoré akoby vedie s divákom v istej rovine dialóg, vie nastaviť zrkadlo, dokáže byť kritikom ľudských necností, reagovať na medziludské vzťahy, politické otázky, psychologické i sociálne aspekty nášho bytia. Divadlo dokáže pomenovať aj to, čo v bežnom živote často prehliadame, a ponúknuť nám pohľad, ktorý v nás ešte dlho doznieva. Príbehy sprevádzajú človeka od nepamäti, sú nevyčerpatelné, boli, sú a budú súčasťou človeka. Myslím si, že tak ako vodu, spánok, jedlo či kyslík potrebuje človek príbehy. Je to neodmysliteľná súčasť existencie človeka.

KEBY SI NEBOLA HEREČKA, ČÍM BY SI BOLA?

Bola by som psychologičkou alebo učiteľkou. Učiteľkou som sa popri mojej hereckej profesii aj naozaj stala. Niekoľko rokov som učila na ZUŠ-ke a tiež na konzervatóriu. Všetky tieto profesie v sebe spájajú prácu s ľuďmi a emóciami. Na herectve ma nesmierne baví práca s emóciou a to psychologické bádanie v ľudskej mysli. Rovnako tak v živote rada ľudí počúvam, kladiem otázky, stávam sa bútlavou vrbou.

AKÁ JE TVOJA „SUPERSCHOPNOSŤ“ NA JAVISKU – ALEBO ČO TI ĽUDIA NAJČASTEJŠIE CHVÁLIA?

Práca s pauzou je vraj moja superschopnosť. Aj keď poznám aj väčších „pauzových“ virtuózov. :D Na toto som sa opýtala mojich priateľov a dostala som takéto odpovede, citujem: „že aj keď spadneš na javisku na zem, tancuješ ďalej“, „keď ti náhodou vypadnú texty, tak žiariš ešte viacej“, „... no a samozrejme, si svetlo na javisku aj bez osvetlenia, ktoré odovzdáva svoju dušu“. A keď to mám zhodnotiť ja sama za seba, je to schopnosť vedieť aj v kritickej situácii (napríklad, keď zabudne kolega prísť na scénu) vyklúčkovať... no a samozrejme tá duša... snaha o pravdivosť... snaha...

PREZRAĎ O SEBE NIEČO, ČO BY O TEBE DIVÁCI MOŽNO NEVEDELI, RESP. NEČAKALI.

No tak napríklad... ľúbim zvieratká a som veľká psíčkarka. Som psia kráľovná!!! :D Naozaj... asi sa dorozumievame telepaticky, ale ony vždy ku mne pribehnú a veľmi ma ľúbia, aj keď sa vidíme prvýkrát v živote. A jedného psíka mám doma a naučila som ho tancovať a športovať. :D Takže sme doma už dve umelkyne. Hmmm, diváci toho veľa nevedia... veľa... to je na knihu... ale napríklad, hmmm... rada pozerám horory a filmy o robotoch. :D A chcem si v takom niečom zahrať hlavnú hrdinku a touto cestou vyzývam režisérov „všech zemí“, som tuuu. :D

